

Де гиди морю'уба'а Яно! *М. 16.* Де гиди синко, Гюро-търговец! *ib. 150.* Дейгиди курво Бояно! *ib. 166.* Петрице, моме, Петрице! Дейгиди риба-петнице! *ib. 331.* Де гиди лудо, де гиди младо! Дека те видишь, що файде имашъ? Полни-те очи, празни-те ръце! *ib. 360.* *Ср. егиди.*

Дѣдъ *с. м.* 1) дѣдъ, почтенный, старикъ. **Дедейко** *ум.* **Дѣдовъ** *пр. произв.* **Дѣди-тѣ** *мн.* предки: И триста башъ Еничере, — По дѣдо, баба Българе, А пакъ за тѣхъ бичъ най-жестокъ. *Пс. 11—12 р. 136.* Че веке ми ся додѣя От бащини ми маргази, От дѣдови ми накази. *Д. 19, 67—69.* Отъ дедо-то кърви течать. *М. 276.* Посадили ми дедо раменъ бѣлъ босильокъ. *ib. 267.* Дѣдово-то выси, бабино-то зѣе? — Извакъ. *Ч. 118 (ам.)* Царвенъ дедейко въ падина лѣжи? — Огания. *ib. 122 (ам.)* Какъ ти дѣдо свиря, тако и играй. *ib. 166.* Сынове-тѣ н' бѣха заведени на Цариградъ при дѣда си за да ся изъучать. *Р. 9.* Дѣдо си Симеонъ бѣше изгорилъ и съблѣкълъ Македоникъ и Оракии. *ib. 111.* Хвърлили го (*Кира*) въ единъ дѣсъ по запобѣдъ отъ суевѣрныя неговъ дѣда. *Г. 47.* Земледѣлие-то у насъ е и днесъ еще такъво какъво-то е было въ дѣдово Адамово врѣмя. *Д. Д. 1869 р. 232.* Тоя младъ чловѣкъ, сынъ на дѣда *Жиско* отъ сѣще-то село, по смръть-тъ бащиня си. *ib. 128.* Въ нѣкои отъ училища-та „дѣдо *Понг*“ ся заѣли съ „бая Ивана“ или „бая Стойна“. *ib. 159.* Остало отъ дѣда и баба. *ib. 161.* Дедо-Адамово-то рало. *ib. 1872 р. 161.* Дѣдо Адамъ и баба Ева. *ib. 1873 р. 167.* Почти всички дѣща у насъ още са правять съ дѣдови-тѣ Адамови сѣчива. *ib. 1875 р. 31.* Имало единъ много старъ дядо. *ib. 1876 р. 181.* Сичко това отъ дѣда и баба вече е извѣстно. *ib. 1876 р. 105.* Ако та понеска дѣдовиатъ Божиловъ синъ Драганъ, то какво би му казала? Ще ли да му кажешъ „не ша та“? *З. 82.* „А карѣ ли ти са дѣдо духовника?“ — „Какво са подигравашъ съ дѣда си духовника!“ *ib. 209.* И вы, добрый дѣдо (*guter Alter!*) имате умъ и разумъ. *Э. Г. 77.* Какъ сѣ страдали наши дѣдове, В' обще и кратко е записалъ. *Гн. 105.* Земята въ която почивать коститѣ на дядитѣ му. *Зк. 219.* *Ср. сл.* тукмакъ, чорба. 2) *тестъ (будущий), отецъ невесты:* Де си иде Брахилъ крате низъ поле ту;.. Афъ десна си рока доржи ясна оганъ, Ясна оганъ да му свети низъ поле-ту; Афъ лева си рока носи сѣщи дари, Иде си ми рока да цалуе на деду си, И да си гу тешка дарба дари. *Ва. 80.* Аку не си либе първе либе, Баремъ дедува си земе ша записи. *ib. 84.* § **Дѣдо-Господь** Богъ Отецъ: А Бога си прѣдставять подъ видѣмъ старого дѣда и наричють го „Дѣдо-Господь“, кое и до днесъ ся съхранило въ уста българскаго народа. А той научилъ чловѣци най наирѣдь оранъ и тъканъ. *Пк. 137.* *Ср. сл.* брѣзна, прѣдѣдъ.